

толкова оплакваніа отъ първата ти жена, азъ пакъ
неможа да та повѣрвамъ. Думашъ че мя обычашъ,
и азъ та обычамъ, нъ желая щото за по-добрѣ, за
поувѣрително нашето вѣнчяване да бжде прѣдъ
сичкытѣ голѣмци отъ двора, и слѣдъ като са
вѣнчеимъ тогыва ще ти са открия да ма ви-
дишъ. О! азъ сега съмъ най-благополученъ и
честитъ човѣкъ на свѣта, отговори Князьтъ; за-
щото ты не ми поиска друго освѣнъ това, на
кое съ всѣка радость ще ти бжда послушливъ.

На другый день свика Князьтъ сичкытѣ си
голѣмци дворскы, той имъ приказа случката, че
какъ ще са вѣнчее прѣдъ тѣхъ за една жена
много грозна, нъ много умна. Мнозина думаха,
че князьтъ можи да е станалъ замаянъ отъ мно-
гото скърбъ за оставяніето на първата си жена
и за то не знае какво прави.

Събраніето стана, и сичко бѣше готово за
вѣнчяніето на Князьтъ съ непознатата жена,
коя прѣдстояше. Вѣнчяніето стана царскы, и
сичкы, кои бѣха тамъ съ нетърпение чякаха ко-
га ще додѣ чясж, за да са свърши обрядътъ, и
да са отвори лицето на Княгынята. Колко го-
лѣмо бѣше смайваніе-то на сичкы като са от-
кры Добра, и намѣсто каквото са надѣяхж да
видятъ едно лице грозно, а тѣ видяхж сжщата
Добра, съ още по-много хубость! и чюдното бѣ-
ше това, щото мнозина са сжмнявахж и пыта-
хж да ли ще е тая Добра, или нѣкоя, коя на
нея прилича; сжщо и Князьтъ съ голѣмо очу-